

ת"פ 5162/01/14 - מדינת ישראל נגד הוואט ט 1488930 טסגיי

בית משפט השלום בבאר שבע

09 אפריל 2014

ת"פ 5162-01-14 מדינת ישראל נ' טסגיי(עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד סוויסה

נגד
הנאשם
הוואט ט 1488930 טסגיי (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד דיוויס.

הכרעת דין

מבוא:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת בת זוג בהתאם להוראת סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי המתואר בכתב האישום, במועדים הרלבנטיים היו הנאשם ונ. א. (להלן: "נ.") תושבים זרים השוהים בארץ מכח היתר זמני וידועים בציבור כבני זוג.

בתאריך 1.1.14 סמוך לשעה 04:20 ברח' .., תקף הנאשם את נ. שלא כדין בכך שבעט בה ברגליה, הפיל אותה ארצה, ובהיותה שרועה על הקרקע שב, בעט בה ברגליה, משך אותה באופן שהביא לחשיפת פלג גופה העליון וגרר אותה לעבר הכיכר.

זירת המחלוקת:

הנאשם באמצעות בא כוחו אינו כופר כי במועד ובזמן הרלבנטי היה נוכח במקום ואף אינו כופר כי "היה מגע פיזי" בינו לבין נ. אולם לדבריו לא התקיימו יסודות העבירה שכן לא הוכח הרכיב "שלא כדין" על פי המתבקש מן החוק. עוד כפר הנאשם בכך שהוא ונ. הנם ידועים בציבור ומכאן אין לראותם כבני זוג בהתאם להוראת סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה בסיכומיו ביקש תחילה לרכוש אמון לעדי התביעה. לדבריו מדובר באזרחים חסרי אינטרס שעדותם משתלבת אחת בשנייה ומחזקת זו את רעותה. הודעותיהם במשטרה שהוגשו בהסכמה מלמדות על אלימות ממשית ולא על הסקת מסקנות ולא בכדי אלו נהגו כפי שנהגו, יצאו מרכבם ושאלו האם נ. זקוקה לעזרה. נצנט מצידה, אליבא ב"כ

המאשימה, מנסה לחפות על הנאשם שהינו בן זוגה. הנאשם העיד כי כעס על נצנט ששתתה ועישנה סיגריה וזה הדבר שהביא אותו לתקוף אותה.

ב"כ הנאשם מנגד טוען כי לא כל מגע בין שני אנשים מהווה תקיפה וישנה חובה להוכיח את הרכיב של היעדר הסכמה. בתיק זה אין כל ראיה מצד המאשימה שתוכל לשלול את טיעוני הנאשם וכך גם את דבריה של לנצט לפיהן עקב השפעת האלכוהול היה צורך של הנאשם לעזור לה ואף לגרור אותה. בשעה שהיא ביקשה ממנו שיעשה כן, לא ניתן לדבר על תקיפה שלא כדין. טענה זו עומדת בעינה אפילו בית המשפט ירכוש אמון לעדי התביעה שכן אלו לא יוכלו להעיד על שקרה בטרם נחשפו למעשי הנאשם. גרסת הנאשם וגרסת לנצט תואמות אחת את השניה וזאת בניגוד לגרסאות עדי התביעה אשר אינן מתיישבות זו עם רעותה. זה הפנה לכך שבניגוד לדברי העד, רותם אומגה, אין ראיות פוזיטיביות לכך שחולצתה של נ. נקרעה. נהפוך הוא, החוקרת שגבתה את עדותה אינה מציינת כי הבחינה בקרע כלשהו בבגדיה. עד התביעה רותם הזדהה כשוטר ולקח במרמה את התעודה המזהה של הנאשם, התנהגות המהווה עבירה פלילית בפני עצמה.

אשר לעד התביעה ישראל שטרית, זה עבר זה מכבר תקיפה בעצמו ומכאן "מגלה רגישות יתר" לנעשה סביבו והסיק מסקנות שאינן מתיישבות עם המציאות לאשורה. לנצט, הקורבן הנטען, הינו אדם בוגר שיכול לעמוד על דעתו שיש לכבד את מילתה ואת גרסתה עליה חזרה בשלוש הזדמנויות ולפיה לא הותקפה אלא ביקשה עזרה. מעבר לכך, לא ניתן לומר שהנאשם ונ. הינם בני זוג. ומכאן לא ניתן לייחס לנאשם עבירה של תקיפת בת זוג שהעונש עליה כפול מהעונש בגין תקיפה רגילה. מטעם התביעה העידו רותם אומגה, ישראל שטרית, והשוטרים יהל אוחיון וטרי ישעיהו. מטעם ההגנה העיד הנאשם והקורבן לנ. א.

פרשת התביעה:

עדויות של ישראל שטרית :

הודעתו של העד במשטרה מיום 01.01.2014. הוגשה בהסכמה, במסגרת חקירה ראשית, וסומנה ת/4.

בהודעה זו העד מציין כי הגיע מכיוון העיר העתיקה על רחוב סוקולוב וכאשר בשלב זה : **"..שמעתי צעקות, ראיתי זוג שחומי עור ואז הבחורה צעקה "הי הי הי" וזה נשמע כמו הצילו. אני לא התקרבתי אליהם כי פחדתי שהוא יתקוף אותי. הוא בעט בה ברגליים, והיא נפלה לרצפה, הוא הרים לי את החולצה ואז ראיתי שהיא ערומה, כל המכנסיים למטה והחולצה כולה למעלה. הוא בעט בה ומשך אותה כל זה היה על הכיכר. זה התחיל מהמכולת ואז הוא גרר אותה אל הכיכר.."** (ת/4 ש' 4-14).

ובדומה בהמשך:

"היא צעקה והוא הרביץ לה, הוא בעט בה הרבה פעמים, והיא נפלה לרצפה ואז הוא גרר אותה לכיכר ואני עומד ומסתכל עליהם בערך 5 דקות...ש: לאיזה חלק בגוף הוא בעט בה? ת: לרגליים למטה, הוא גרר אותה אז נמשך לה כל הבגדים אז היא הייתה חצי עירומה.." (עמ' 2 ש' 7-10).

בהודעתה זו העד מספר על כך שהבחין בהגעתו של העד רותם אומגה יורד מרכב מסוג ג'טה שחורה ובמה שהתרחש במקום:

"... ואני שמעתי שהוא אמר לו שהוא שוטר ואז הבחור מסר לו תעודה מזהה ופנה אליו וביקש לדעת שהוא שוטר וכשהוא לא מסר לו את חזרה הוא התחיל לתקוף אותו הוא צעק אליו שיחזיר לו ואז הוא התקרב אליו בכוונה לתקוף אותו אבל הוא לא נתן לו מכה.."

במהלך חקירתו הנגדית תיאר העד את מעשיו באותו הלילה עד לאירוע המתואר בכתב האישום (עמ' 12 ש' 20-25). זה תיאר את קריאותיה של נ. אותם פירש כקריאת עזרה (עמ' 12 ש' 18) וכך גם שלל את הטענה לפיה מה שהוא מתאר כאלימות זה למעשה עזרה של הנאשם נ.: "...לא חושב שזה עזרה, אני הבנתי שהיא צועקת לעזרה הוא משך אותה בידים וגורר אותה...לא יודע מה בניהם, אני שמעתי זעקה לעזרה. התקשרתי למשטרה. לא סתם אתקשר למשטרה".

העד רותם אומגה:

עדותו של העד הנ"ל הוגשה אף היא בהסכמה במסגרת חקירה ראשית (ת/1). בהודעה זו העד מציין כי: "... בסביבות ארבע בבוקר כשאני נוסע ברכב ברחוב בזל הגעתי שם לכיכר. הייתי לבד ברכב ופתאום הבחנתי באישה על הקרקע בכיכר וגבר עומד מעל ליד. כשהתקרבתי ראיתי שהיא כמעט בלי בגדים כי הבגדים שלה קרועים והיא נסערת והחבר שלייד במין תזזיתיות לידה במין עצבים אלימות, לא הספקתי לראות במדויק מה עשה לה, אלא מיד עצרתי את הרכב בכיכר ופניתי אליו, אמרתי לו מה זה? הוא אמר: "מה אכפת לך". יצאתי מהרכב אמרתי לו שאני שוטר שייתן לי תעודה מזהה.. ש: הוא ניסה לתקוף אותך? ת: לא, הוא רק רצה לקחת ממני את הוויזה אבל לא נתתי לו. " (עמ' 1 ש' 1-12)

במהלך חקירתו הנגדית, אישר העד כי מעולם לא הוכשר כשוטר וחרף כך הציג עצמו כשוטר ואף ביקש את מסמכי הזיהוי של הנאשם על מנת להרגיע את הרוחות ולנסות להגן על הבחורה. (ר' עמ' 3 ש' 8-16).

העד כי הבחין שאחד משדיה של הבחורה היה חשוף ואף הבחין בקרע בלבוש העליון אותו לבשה: "היא כבר קמה, החזה שלה היה חשוף, שד אחד היה בחוץ לגמרי.. (עמ' 3 ש' 3) וכן: " ..חזיה לא זכור לי שראיתי, ראיתי שד אחד בחוץ, הטופ היה קרוע, ממה שאני זוכר, בסביבות 20 ס"מ בחולצה, בחלק העליון.. " (עמ' 3 ש' 21). עד זה הוסיף על הודעתו במשטרה וציין כי הנאשם היה בגילופין (עמ' 3 ש' 89).

פרשת ההגנה:

עדות הנאשם

בעדותו בבית המשפט, מסר הנאשם כי נ. התקשרה אליו בשעה 03:00 וזה הלך להביאה ממקום עבודתה. לדבריו מצא

אותה שתויה ושאל אותה למה שתתה, למרות שאמר לה לא לשתות. לדבריו דיברו בקול רם. כאשר לדבריו נ: "... אז היא התיישבה על המדרכה, והתעצבנה למה אמרתי לה 'למה שתית' ואז ישבה, ניסיתי להרימה כדי ללכת לבית, הרמתי אותה בידיים וגם במותן..."

הנאשם מכחיש כל נקיטה באלימות מעבר להרמתה בידיה ובמותנה ולדבריו, שני העדים שמעידים על נקיטה באלימות משקרים. כך גם זה מכחיש בכל תוקף אפשרות כי במהלך אותו אירוע נחשף אחד משדיה של נ. הנאשם טוען שרוצים לפגוע בו וזה שקר (עמ' 15 ש' 1 - 9). הנאשם לא מכחיש שכעס על נ. ששתתה (ע' 16 ש' 5-6). לדבריו לא שתה. הודעת הנאשם מיום 01.01.14 שעה 09:58 הוגשה וסומנה ת/3.

עדות הקורבן נ:

הקורבן נ. העידה שבאותו ערב שתתה יחד עם קבוצת אנשים נוספת כ 4 בקבוקי וודקה בבית קפה של אריתראים ליד השוק הבדואי. לדבריה, לא הכירה את הדרך והתקשרה לנאשם שיבוא לקחת אותה מהעבודה: "... זה היה בשעה 03:00, אני זוכרת ששתיתי הרבה, לא זוכרת מה היה... כשהלכנו נפלתי, הוא ניסה להרים אותי, לא ראיתי שני אנשים, רק ראיתי שהשוטרים באו... הסתחרר לי הראש... הוא הרים אותי בידי" (ע' 17 ש' 5-16)

נצנט מכחישה שראו לה את החזה או שבכתה (ע' 17 ש' 18, ש' 22) כך גם זו מכחישה שהנאשם הרביץ לה ולדבריה נפלה, בשל היותה שתויה. גם נ. טוענת שהעדים משקרים וכי כבר במעמד מעצרו של הנאשם אמרה לשוטרים שזה לא הרביץ לה. הודעת נ. מיום 01.01.14 05:53 הוגשה וסומנה ת/6. הודעת נ. מיום 01.01.14 08:46 הוגשה וסומנה ת/5. טופס הצהרת נפגעת עבירה של נ. הוגשה וסומנה נ/1.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את עדי התביעה ועדי ההגנה, בחנתי המוצגים ושמעתי טיעוני הצדדים, הנני לקבוע כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק.

כאמור, ב"כ הנאשם טען כי אין לרכוש אמון לעדי התביעה ואין לקבל התיאור העובדתי לו טוענת המאשימה. למצער, אפילו בית המשפט ירכוש אמון לעדי התביעה הרי שעדיין אין בכך לשלול קיומה של "הסכמה" מצדה של נ. - הסכמה לה לא נחשפו העדים. הסכמה זו למעשה הופכת את אותו מגע פיזי ככזה הנעשה "כדין".

הגם שטענה זו שובת לב אוזניים, כי אין לקבלה. כבסיס למסקנה אליה הגעתי יש להקדים ולומר כי התיאור אותו מוסרים העדים אינו יכול להתיישב מבחינת מבחני היגיון ושכל ישר עם רצון לעזור לנ. או כמעשים שנעשו בהסכמתה. התיאור של העד ישראל שטרית כולל בין היתר, מספר רב של בעיטות, לרבות נפילה בעקבות אותן בעיטות רבות לרגליה למשך מספר דקות, גרירתה על הרצפה, לרבות כך שבמהלך הגרירה הוסטו ואחד משדיה נחשף לעיני כל. הדברים אמורים גם ביחס לקריאותיה של נ. בעודה שכובה על הגב "אי אי אי". כך גם העד רותם מתאר כי אחד משדיה נחשף,

נ. הייתה נסערת וכך גם הנאשם אשר התנהג באופן תזזיתי, עצבני ואלים.

לשון אחר, שעה שבית המשפט קובע כי התיאור העובדתי הנו כפי זה המתואר על ידי עדי התביעה ולא כפי התיאור של הנאשם וצ. יש בכך מיניי וביי לשלול את טענת ההסכמה. ודוקו, גם הנאשם וגם נ. לא מתארים הסכמה לפיה הותר לנאשם לבעוט בנ. ולגרור אותה על הריצפה אגב קריעת בגדיה. בכל אמרויהם לכל היותר ניתן למצוא אמירות לפיהן הנאשם לכל היותר ניסה להרים אותה לאחר שנפלה בין אם הדבר נבע משכרותה לבין אם נפלה כתוצאה מניסיונות הנאשם לעזור לה.

עיקר הראיות בתיק לגבי התקיפה, בהינתן כך שהעד רותם לא הבחין באלימות עצמה, מבוססות על עדותו של ישראל שטרית. לאחר ששמעתי העד באופן בלתי אמצעי מצאתי ליתן בעדותו אמון מלא. המדובר בעד שאינו מכיר את הנאשם או את נצנט וממילא לא נטען כי קיים מניע נסתר או סכסוך בינו לבין הנאשם.

המדובר בעד אשר כאמור באותו לילה עבד במסיבת סילבסטר כעוזר קלידן והיה בדרכו הביתה. העד מיוזמתו מסיט מבטו לעבר המתרחש ובסופם של דברים אף מזמין משטרה. ברי כי לא חיפש או ביקש בכל דרך שהיא להיות מעורב באירוע נשוא כתב האישום. עד זה מסר במדויק ובפירוט את אשר הבחין ושמע. כך כאשר נטען בפניו כי אין ראיות שבגדיה של נצנט נקרעו ענה כי: **"לא יודע אם נקרעו, ראיתי את כל החזה של הערומה.."**. בדומה, שהתבקש לפרט האם הנאשם תקף את הנוכח האחר ענה כי: **"הוא התחיל לתקוף אותו. הוא צעק אליו שיחזיר לו ואז הוא התקרב אליו בכוונה לתקוף אותו אבל הוא לא נתן לו מכה.."** (ת/4 עמ' 1 ש' 24).

עד זה לא הסתיר (ואף פירט) כי הוא עובר טיפולים פסיכולוגיים, לא ישן בלילות נוכח תקיפה שעבר בעצמו לפני כשנה וחצי. כאשר הוטח בעד על ידי ב"כ הנאשם כי בשונה מדבריו, האחר (רותם אומגה) לא טוען שניסו לתקוף אותו (הגם שרותם תיאר בדבריו תיאור של התנהגות תזזיתי וטוען כי הנאשם ניסה לקחת ממנו את הויזה שמתיישב עם דבריו), ענה בהחלטיות: הייתי לידו, הוא ניסה לתקוף אותו ורצה לקחת לו את התעודה.

עדויות של ישראל שטרית מחוזקת ומשתלבת בעדותו של רותם אומגה. בדומה לישראל שטרית, גם עד זה לא מכיר את הנאשם, חסר כל אינטרס או מניע להעליל עליו כי תקף את נ. או לתאר אירועים שלא התרחשו. גם עד זה מתאר במפורש כי הבחין בנ. כמעט בלי בגדים וכי השד שלה היה בחוץ. העובדה ששני עדים שאינם מכירים אחד את השני מוסרים תיאור חריג שאינו מהווה מהלך טבעי של תקיפה (החזה החשוף של נ.) מלמדת כי אכן זה היה מצבה של הנ.. לא נטען כי עדים אלו תיאמו את עדותם. ממילא כפי שצוין לעיל, אין כל סיבה שיעשו כן.

בעוד שביחס לישראל שטרית מעשה הנאשם נעשו למול עיניו בשעה שהלך. בעניינו של רותם אומגה, מדובר במי שעצר את רכבו, ירד ממנו ואף הציג חזות של שוטר על מנת להגן על נ.. ננדמה כי אין מחלוקת כי מנקודת ראותו הסובייקטיבית העד סבור היה באמת ובתמים שמדובר באירוע אלים המחייב אותם לפעול כפי שנהג. על היעדר כל אינטרס להעליל על הנאשם או להגזים ביחס למה שראה, ניתן ללמוד גם מדבריו הראשונים בבית המשפט לפיהם: **"לולא היה צו שהיה אונס אותי להגיע לבית משפט לא הייתי מגיע. אני לא יודע כיצד יש לנהוג במקרה כזה"**

על פי ההלכה.

בית המשפט מוצא עדותו של עד זה מהימנה על כל פרטיה. העד לא הסתיר שמעולם לא הוכשר כשוטר, וזאת אפילו הטיח בו ב"כ הנאשם (שלא לצורך) כי פעל כגנב וכשקרן. הלה הסביר כי פעל משום שסבר שהקורבן זקוקה להגנה. העד דייק בדבריו וגם אם הבין שמדובר באירוע אלים, לא טען כי הבחין באלימות עצמה. ברי כי לו היה מעוניין להפריז או להעליל פשיטא כי היה אומר שהבחין האלימות עצמה:

"הגעתי לכיכר, ראיתי בפינה של כיכר, זה היה מספיק אלים כדי שלא אחשוב לשנייה ואעצור את הרכב, זה היה מספיק כדי שאני אעצור את הרכב, בזמן העבודה ואצא מהרכב ואראה מה קורה " (עמ' 4 ש' 12-13).

כך גם ידע לדקדק ולציין כי הנאשם אומנם ניסה לקחת ממנו חזרה את צילום הויזה אולם לא תקף אותו אגב כך. (ר' ת/1 עמ' 1 ש' 11). לא למיותר לציין כי גם אם לא הבחין באלימות, אין לבוא אליו בטרזניה או לתהות כי סבר שמדובר באירוע הדורש את מעורבותו שכן זה כאמור רואה את נ. בשעת לילה שוכבת כל הקרקע, פלג גופה העליון חשוף, ובסמוך מעליה עומד הנאשם נע באופן לא שגרתי.

כל העדים מצינים תיאור ולפיו הקורבן הייתה רחוקה מלהיות נינוחה, מחויכת (עקב שכרותה) או סיטואציה שתתאים למי שבסה"כ מתקשה ללכת. רותם אומגה מציין כי נ. הייתה : **" אישה עם סרט, מפוחדת"**. חיזוק לתיאור אותו זה מוסר ניתן למצוא בעדותו של השוטר יהל אוחיון המוסר כי נצנט: **"נראתה מאוד נסערת.. היא יושבה שם המדרכה והשיער שלה כולו היה פרוע.."**

ב"כ הנאשם הרחיב דיבורו ביחס לכך שחולצתה של נצנט, בשונה מהנטען לא נקרעה. במצב דברים זה יש כדי לפגוע אליבא דידו באופן מהותי במהימנותם של העדים. אין בידי לקבל טענה זו. ראשית, אציין כי אותה חולצה לא נתפסה או צולמה על ידי המשטרה, וכך גם לא הוצגה ע"י ההגנה, כך שאין לקבל הטענה שהחולצה לא נקרעה כאין בילתה. יתרה מזאת, אפילו אקבל כי אותה חולצה לא נקרעה, הרי ששני העדים מצינים נתון זה על רקע חשיפת שדיה של המתלוננת לאחר שנגררה על הרצפה. כאמור גם הנאשם אינו פוסל אפשרות שזה נחשף, כפי שפורט לעיל. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי מדובר בסתירה, לא כל שכן כזו היורדת לשורשם של דברים.

אל מול מתואר לעיל, לא מצאתי ליתן אמון לגרסת הנאשם ולנ. וזאת הן בשל סתירות פנימיות וחיצוניות, והן בשל חוסר ההיגיון הבגירסאותיהם. ניכר כי נצנט מנסה להגן על הנאשם שהנו בן זוגה בין מתוך תלותה בו ובין מטעמים אחרים.

בהודעתו במשטרה ת/3 הנאשם מוסר שנצנט: **"אמרה לי שהיא לא רוצה ללכת אז משכתי אותה.. השעה הייתה 4 ורציתי שהיא תעלה לבית לא רציתי להשאיר אותה בכביש ברחוב "**. (הדגשה שלי ד.ב.ט).

כך גם בהמשך : **אני משכתי אותה כי היא אמרה לי שהיא לא יכולה ללכת .** (ש' 40).

אפילו אקבל דברי הנאשם ככתבם וכלשונם, אין לראות באמירות אלו ככאלה המתירות תקיפה שלא כדין בבעיטות ובגרירה. בדומה, אפילו ימצא כי נצנט אמרה לנאשם כי מתקשה ללכת ובאופן פוזיטיבי ביקשה עזרתו, אין להסיק מכך היתר לתקיפה כפי שנצפתה על ידי העדים.

הנאשם נמצא סותר עצמו ביחס לאופן נפילה של נצנט. בת/3 הנאשם מוסר כי נצנט נפלה שעה שמשך אותה: " אני לא הפלתי אותה, כשמשכתי אותה היא נפלה" וכן: " אני משכתי אותה היא נפלה עכשיו הרמתי אותה למעלה .."(עמ' 2 ש' 20, 26). מנגד, בעדותו בבית המשפט מסר כי: "היה כביש ומדרכה, היא החליקה, וניסיתי לעזור לה.. היא הייתה שתויה היא החליקה".

הנאשם הכחיש בעדותו בנמרצות ובתוקף כי יכול וקרע את בגדיה וכי חזה נחשף: " מה קרעתי את הבגד? איך היא תהיה ערומה? הבגדים היו עליה כל הזמן. מנגד, בהודעתו במשטרה לא שלל היתכנות מצב שכזה: " ש: איך אתה מסביר את זה שיש עד שאומר שהוא ראה אותך שאתה בועט בנצנט ברגליים היא נפלה לרצפה, הרמת לה את החולצה, היא הייתה עירומה המכנסיים שלה היו למטה וחולצה כולה למעלה? ת': אני משכתי אותה והיא נפלה, עכשיו שהרמתי אותה למעלה, וכשהרמתי אותה החולצה עלתה למעלה והמכנסיים שלה לא נפלו.. " (ת/1 ש' 26-27). בדומה ר' ת/1 ש' 30.

עוד יש לתהות, אם כל כוונתו הייתה לסייע לנצנט מדוע זה יפנה באופן תוקפני לרותם אומגה כפי דברי רותם: " מה אכפת לך " חלף הסבר פשוט כי מנסה לעזור לבת זוגו.

אשר לעדותה של נ., כאמור, ניכר היה כי זו שואפת להגן על הנאשם בכל מחיר וזו העידה בהתאם במשטרה ובבית המשפט. בצד זאת, לא מצאתי לקבל דבריה ביחס להתרחשות הדברים.

עדה זו מוסרת בתחילת עדותה כי שתתה כמות גדולה של אלכוהול וכי "אני לא מכירה את הדרך, התקשרתי אליו לקחת אותי מהעבודה. זה היה בשעה 3. אני זוכרת ששתיתי הרבה, לא זוכרת מה היה שם" (ר' עמ' 17 ש' 9). נתון זה, לכשעצמו אמור להוות תמרור אזהרה ביחס לתיאור אותו היא מוסרת ויכולתה להעיד על הדברים כהווייתם.

בעדותה בבית המשפט טענה נצנט כי כלל לא צעקה לעזרה: "לא בכיתי לא כלום..". וכן "הוא לא הרביץ לי ולא צעקתי" / לדבריה אף לא היה בניהם כל ויכוח. דברים אלו עומדים בסתירה לדברים אותם מסרה במשטרה ולפיהם אכן צעקה וזאת משום הכאבים שחשה מהנפילה: "ש': למה צעקת? ת': כי כשנפלתי אני קיבלתי מכה בגב ואז צעקתי מכאבים".

אכן נ. מסרה גירסה במשטרה אולם בא בעת כפי שמסרה זאת החוקרת טרי ישעיהו שגבתה ממנה הודעה, "היא ניסתה לברוח מהתחנה, ניסית לקחת ממנה את עדות הבהרה". (עמ' 9 ש' 25). הגם שלא ברור האם זו ניסתה לברוח לפני או אחרי מסירת ההודעות, ברי שיש בך כדי ללמד על היעדר נכונות לשתף פעולה ולפרוס מלוא התמונה למשטרה.

הנאשם טוען כי נ. לא יכלה ללכת ולכן הרימה ואף נדרש לגרור אותה אולם בא בעת מוסר כי הלכה עימו את כל הדרך ממקום עבודה עד לכיכר מרחק של 10-12 דקות הליכה. המעבר בין הליכה רגילה לבין נפילה לקרקע עד כדי קושי לעמוד וללכת מעורר סימני שאלה.

משקבעתי שהתיאור אותו מתארים עדי התביעה הוא זה שמשקף נכונה את התרחשות הדברים, הרי שעצם השוני ועצם הקטנת מעשיו של הנאשם לכדי ניסיון הרמה בלבד בידיים פועל לחובתו של הנאשם ומלמד על תחושת אשם. מילים אחרות, על מנת לבחון טענת ההסכמה, ראשית יש לבחון את כנותה על בסיס התיאור אותו מוסר הנאשם. עצם השוני מקשה מאוד לבחון את טענת ההסכמה אשר כאמור ב"כ הנאשם ביקש לבחון אותה, אפילו יתן אמון בעדי התביעה.

היות הנאשם ונ. בני זוג:

ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן לומר שמערכת היחסים בין הנאשם נ. היא כזו שעונה על הגדרת בני זוג כאמור בחוק העונשין ומשכך, אין לדבר על תקיפה בנסיבות מחמירות. אין בידי לקבל טענה זו הן מבחינה פורמלית והן מבחינה מהותית. ראשית, טענה זו הנה בבחינת טענה כבושה. הנאשם הוזהר בחקירה במפורש כי נחשד בתקיפת בת זוגו ולא העלה כל הסתייגות. לא למיותר לציין כי העלאת טענה שכזו בשלב החקירה הייתה מחייבת הבאת ראיות להזמת הטענה או אישושה דבר שלא ניתן לעשותו בשלב ההוכחות.

לא זו בלבד, הנאשם הוא זה בהתייחסו לקורבן נצנט מכנה אותה בת זוגו: **"אני לקחתי את בת זוגתי מהעבודה.."**. והדברים מדברים מאליהם.

יתרה מכך. בעוד שהנאשם נוקט במינוח בת זוג הרי ש.נ. מכנה את הנאשם בעלי מספר רב של פעמים: **"בעלי בשם עוואט ...נפלתי, בעלי בעוואט כעס עלי ..הם חשבו שבעלי תקף אותי"**. 3,9,14 ש' 6/ת.

די בכך כדי לשלול הטענה.

למעלה מן הצורך, הרי שלצורך אישום בעבירה של תקיפת בת זוג, אין חובה כי התוקף והמותקף יהיו בני זוג נשואים באופן פורמאלי. המבחן הנו מבחן מהותי האם אלו מנהלים קשר זוגי לכל דבר ועניין {ראו ע"פ 9187/03 פלוני נ' מ"י (8.5.13)} כאשר גם לשון החוק מציינת כי די בכך שאלו יהיו ידועים בציבור כבני זוג. בהקשר לכך הרי שגם הנאשם גם נ. מתארים בבית המשפט מערכת יחסים אשר מלמדת על היותם בני זוג לכל דבר ועניין. נצנט מאשרת אף באופן פוזיטיבי בחקירתה הנגדית כי היא והנאשם: **"כן, כמו בעל ואישה"** (עמ' 17 ש' 32). לכך יש להוסיף את עצם ההגעה לעבודה ולקיחתה, הכעס על התנהגותה ואמירות בדבר מה מותר ואסור, המגורים יחדיו, ויחסי אישות המלמדים באופן מהותי על קיומה של מערכת זוגית העונה על דרישות החוק.

סיכום:

לאור האמור לעיל, משמצאתי להעדיף את גרסת עדי התביעה, על רקע התיאור אותו אלה מוסרים המעיד במובהק על תקיפה נמשכת לאורך זמן ומקום, שאינה מתיישבת עם עזרה בהליכה, ומשדחיתי את גרסת הנאשם ונ., ומשמצאתי כי אלו בני זוג כהגדרת החוק, הנני להרשיע הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ט' ניסן תשע"ד, 09/04/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 22.4.14 שעה 10:00.

הנאשם יובא לדיון באמצעות שב"ס.

מזכירות תזמן מתורגמן לשפה הטיגרית למועד הדיון.

הודע למתלוננת כי היא מוזמנת כעת הגנה לעניין העונש למועד זה וכי לא תקבל זימון נוסף.

ניתנה והודעה היום ט' ניסן תשע"ד, 09/04/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט